

Sy-li spěwai,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatos
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoł mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwosé da.

Nječ ty spěwai
Swérnje džětał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Nječ ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

Šerbske njedželske kopjeno.

W Budyschinje, 28. septembra 1924.

Čištoč a nakład Šmolerjez knihicziščezěnje a kniharnje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wuthadza kóždu kobotu a plačzi na měřaz 15 stotnych pjenjeřkow.

Žnjowy džakny šwjedžen.

Profeta Čzechiel 3, 22—23:

„A tam přichidže ruka teho Šnješa na mnje, a wón džěšče te mni: „Stań, dži na polo, tam chzu ja s tobu rěčezč! A ja stanych a džěch won na polo; a hlaj, tam steješče krašnosč teho Šnješa!“

Wjes wšitkimi zyrđwinikimi šwjedženjemi, na kotrychž šo Bohu džakujemy sa wšchelakore duchowne dary a žohnowanja, s kotrymž je naš wobhnadžił, je tež šwjedžen, na kotrymž šo jemu džakujemy sa wšchitke te dary, kotrychž potrebamy sa našče čžělo, ja našče šemke žiwjenje a kotrež wšchědnje s jeho šmilneje ruki dostawamy. A tajke džakowanje šo stanje s połnym prawom, je tola tež našch Šbóžnik w šwojej modlitwoje, kotraž běšče šwojim wuczobnikam dał, w šchtwórtěj próštwoje prajil: „našch wšchědnj šhlěb daž nam džěňša!“ a Luther naš w šwojim wukładowanju napomina, šo bychmy s džakowanjom wužiwal šwój wšchědnj šhlěb! Tak šwojeczimy jako šchěščizienjo žnjowy džakny šwjedžen. Wón šo połnje njeruna s wšchitkimi šchěščizienjemi šwjedženjemi, ma pał tola šwojeje wažnosče sa wšchitkich, niž jenož sa ratarjow, ale tež sa měščanzkich, sa šabrickich džělačezjow, sa wšchěch šastožnikow atd. Šchetož tež jim přchistěji, Bohu šo džakowacz sa wšcho, šchtož wón jim dawta wšchědnje a bohacze, a šo jim jich džělo žohnuje. A kaž šu w přjedawšchich šědžěpatakach a šěštotyřkach, haj šětyřazach turoń šwjedžen šwojeczili — wón je najšaršchi mjes wšchitkimi — tak šwojeczimy tež my jón, a to s wjěpołej a džakownej wutrobu, je tola Bóh, luby Šnješ, nam šěťša wšchěbje rjane žně wobradžił a potwšchitkownje

tež šdžeržal. A tak chzemy šwoje myšle šebi wjěšč dacz wot štareho profetišeho šłowa, kotrež naš połaže na šnješotwu krašnosč, kaž šo wonkach na polach šjewja. Šlaj, to je prawe šłotwo sa žnjowy džakny šwjedžen: Tam šteji krašnosč teho Šnješa.

To budž eži s dwojakim napominanjom:

1. d o p o m í š o !
2. w o p o m í t o !

1. Přchěd něhđže pokřecza šětyřazami běšče w Mesopotamškej, w dalokěj runinje mjes rěkomaj Eufrat a Tigris wjěš Šhel-Abib. W njej bydlachu tehdy šhudži ludžo, šmjercz šhudži, přchětož woni běchu něšchto šhubili — šobu najšěpšče, šchtož čžłowjět na jemi ma: šwoju domšnu. W Šhel-Abib bydlachu jate židowške šwojby. Přchěš šhubjenu wójnu běchu se šwojeje domjazeje jemje wutorhnyeni, a w zuij jemi šo rostlina šhudobnje dale rošwitwašče. Še žedženjom po domšnje, se šrudobu šědžěšče šo tam jich wutroba. Bohužel namaka šo tam pał tež — my wšchitzy wěmy, kał lohzy tajke šo do wutroby dobudže — moršotanje přchěčžawo čžłowjětam, to je wjednškam luda, a tež přchěčžawo Bohu. A kaž je tak hušto tež džěňša: Šdžěž njeje domšna, njeje Bóh.

Wjes tutymy ludžimi běšče tam profeta Čzechiel. Šchto chžošče tam w ludu dokonjecz? W 3. šlawoje w 7 štruczzy čžitamj pola profety: „přchetož žyly šraelški dom ma twjerde čžělo a šašaklu wutrobu“ — woni nochžychu šlyšchěč na profetowě šłowo. A tola čžujěšče šo profeta tał šamolwity sa šwój lud! Škał šědžěšče šo wo ludowu dušchu! Šchtož jeho džeržěšče, běšče wobšhad se šwojim Bohom w modlitwoje.

A Bóh jeho trošchitowšče. Profeta mějěšče widženje:

Boža ruka, tak praji, p'chindže na njeho, a Bóh rjekny t' njemu: „Staj, dži na polo, tam chzu ja i tobu rěčecž!“ A wón džěšche. A rom widži krafnosć teho Snjesa. Daloka krajina, plódna, žohnowanja polna — kajke wulke sjewjenje Božej krafnosće!

Schtož bëiche tam profeta widžal, nijeje to tež p'ched twojimaj woczomaj hižo tak husto stalo! Esy won schoł na polo, a tam stejěšche p'ched tobu Snjesowa krafnosć. Bóh cži w bëhu žylcho lěta sjewja, kať wulki wón w stwórbje je. Sdnyž w šymje šněh pola wodžewa, kajki krafnu napohlad; a derje wěch, so pod šněhom so wuhytny derje sathowaju, so móhke so prawje se-šylnjecž a w nalěczu cžim lěpje roscž. Dopomni so, kať krafnje Bóh wšcho sarjaduje.

A nalěczo p'chindže je šwojim horjestawamjom w stwórbje. Róžde lěto, kajke džatny Božej krafnosće! Pohladaj na schtomny: w noweje drašće selenej i rjanymi kćenjami wudebjenej so cži potaža. Stup so na hórku a roshladuj so: tuta stara semja, kať šhwali na wšchěch stronach šwojeho stworicžela, šlyšchich krafnu špěw ptacžkow pod njebjěškami: nochžyl so to dopomnicž wšchěch darow cžěla a žiwjenja, kotrež mašch wot Boha, a šobu špěwacž a šhwaličž: „Čžescž Bohu Snjesej dajmy!“ Šajku wulku šopizu darow Boža polna ruka wšchědnje wudžěluje! Šlaj, tam stej p'ched tobu krafnosć twojeho Boha. A w lěczu: krafnosć Snjesowa — njeleži na polnych selench k'utach, na tak bohacžje se plodami wuhotowaných, so žolmjaznych polach, njesjewi so w twojej sathrodže, na kotrež móžech šwoje špodobanje mēcz! A hdyž našymu abo na šonzu lěča potom šwoje žně mašch — dopomni so, to je twój Snjes, kotryž je šwoju ruku wotewrič, so móhł so našycžicž, a ijesapomni, so jemu džatowacž! Boža krafnosć je i tobu schla p'sches žylč lěto.

Profeta Ezechiel padže na šwoje woblicžo, wobladawšchi krafnosć šwojeho Snjesa. A tež ty mašch wjedžecž, so je to Boža krafnosć, a so šam nicžo njesamóžech bjes Božeho žohnowanja. Claudius praji: „Rosćenje a p'schidymanje stej w njebjěškich rukach.“

Sdnyž tebje plody na žnjowym džatnym šwjedženju w Božim domje wot woltarja witaju, tebi tež powědaju, so so jim nije p'schezo jenož Bože šlónčžne wjedro blyšchěžilo, ale so šu tež wětry a dešcžje je tichabje a domachpntale. Ale runje tak, tebje powucžej, šu namakale wofschewjenje, tak šu so rosešylniče a tak narostke. Nětko móža so cži potašacž w polnej rjanosći.

So šylnym dešcžu džejch p'sches kuku. Šrawa pobita wot wody a wětra, so t' semi šhila, jačo so njemohka wjazny šběhnyč. Šola woczakaj šhwilu; bórny šběhnje so, a krafničha a cžěštwišcha dnyli přjedy špěwa tebi wot Božej možny a krafnosće. A ty, o cžłowjecze, chžyl wot Boha p'schezo jenož rjane dny mēcz we twojim žiwjenju? Bóh wě, kať ma cžłowjekow wodžicž, so mohli jeho w jeho polnej krafnosći tež w šwojim žiwjenju špójnacž. Tak p'schindže tyčnosć, šhorocž, šrudoba abo njesbože, jeneho wjedže Bóh tak, drugeho hinať, ale p'schezo chze Bóh cži šjewicž šwoju krafnosć. Šladaj, so njeby nimo njeho schoł se samšnje-nymaj woczomaj, wjele bóle njesabudž, so na Boha šp'ušchecžecž kať profeta Ezechiel, so móhł šlónčžnje, hdyž budže twoje žiwjenje došonjane a Bóh žně pyta na tebi, šaíčž do wēczžneje Božej krafnosće. Šehodla dopomni so, kať Bóh wšchědnje šwoje dary tebi wudžěluje a šwoju krafnosć tebi šjewja, so by jeho šhwaliť a wopomniť, schto so t' twojemu mērej hodži.

Esy widžal Božu krafnosć, wopomni to, so chze so tež w tebi a p'sches tebje šjewicž.

Ezechiel stany pošylnjenty, so by dale šwěru šwoje p'schis-šlyšchnosće dopjelniť a Božu wolu cžiniť. Šeho žiwjenje stejěšche w Božej šlužbje. A do Božej šlužby staj tež šwoje žiwjenje se

wšchěm, schtož šu a mašch, so njeby ženje njewužitkne Bože dary wužitwak.

Schto pať je njewužitkne wužitwa? — Šón, kiž njewopomni, so chze Bóh wšchitkich našycžicž a šotremuž je žnjowe polo šrědł, so by šwoju šebicžnosć špokojil a p'sches žnjowe dary jenož šwoju šapžku šjelniť. Njewužitkne je wužitwa, schtož šlyšchomšlyšče p'schecžini, hdyž něschto ma, so dnybi šlónčžnje tradacž, hdyž je wšcho p'schecžinjene abo tež, hdyž potwórnje so žitwi p'schi tym, so dnybi tradaju; njewužitkne je wužitwa tež makowěrnny, kiž p'schezo škorži, a njespokojny, kiž ženje došcž nima. Šajhóršchi pať šu cži, kiž so njedžatruja, kiž šehodla Božu krafnosć njewidža a na Boha njemšyla. — Džatowny pať budže so dale wjesč dacž. Wón budže tež rady wot Boha šebi šhlěb žiwjenja pošicžecž dacž.

Šyla daloka Boža štwórbja je kať kniha, ma šóždej štronje widžič wobrašy Božej krafnosće, a p'sches wšchitko chze wón i tobu rěčecž. Tak je našch Šbóžniť se štwórbny šwoje rjane p'schis-škadny ja Bože škalesšwo a šwoje p'schicumanja brať. Šbóžny wobraš ma šwoje špodšymo: Bóh je wšcho tak krafnje wuhotowal. Wšchitko šhwali wēcznu Božu šnadu. Esy tež ty t' temu hotowny? — Ššchirošpntny šlatny šeppler so kať modli: „Ša so cži džatuju, Šnježe mój Božo, so šu mi tuta wješele na Šwojej štwórbje, tutu radošč na škutkach Šwojeje ruki do wutrobny dal.“ A profeta praji: „Šam stejěšche krafnosć teho Snjesa.“ Šajka krafnosć — hdyž w nalěczu wšcho horjestawa a t' nowemu žiwjenju so budži! Ale kať krafnosć Boža, kotraž je Šawoła, Šnješoweho japoschtoła, t' nowemu žiwjenju šbudžila, so je byl přjedy Šesušowny njesp'schecžel a potom šajwjetšchi mišionar, p'schipo- wēdar Božej šnadny w Šhryštufu! Šyma je po šdacžu wšcho morila we štwórbje, — ale ně, možny bëchu jenož wotpocžowake, so bychu w nalěczu so šbudžile. Šwoje žiwjenje wšchall šjewi tež tam a šem šlabosće, njesšwěrnosće, hřěšchnosć a njesošlyšch- nosć; je, jačo bychu wšchitke dobre možny w tebi morawe byle a ty njebył šhmanny, Bohu prawje šlužicž. Šola ně, p'sches Šhryštufka chze Bóh twoje dobre možny šbudžicž, kiž wšchall njesšju morawe, so móhł tež ty plody prawdy p'schinyčč t' Božej cžescži a t' wužitku šwojich šobucžkowjekow. Wopomni šehodla, schto ma Boža krafnosć w štwórbje tebi prajicž! Wón ma šwojeho ducha, kotryž móže tež tebje noweho cžinicž.

W lěczu widžič, kať na polach pilnje so džěla a so wšchitko štanje po jenej woli t' jenemu šamērej. Sdnyž chžyl jedny cžinicž to a druhi druge, by drje jara došho trať, hřjedy hacž bychu žně domšhowane byle. A njeda Bóh tež štwórbnym mozam hromadže škutkowacž jať po jenej woli, so móhke plody roscž a došrawicž? Šlej, tež p'sches tutón wobraš rěči Bóh t' nam: Šež twoje džělo ma byč šwěrne škutkowanje w twojim wot Boha tebi datym potwólanju, so by tež ty cžiniť po woli našwšcheho. Šwoja ššchecžanš a wěra tebi praji, so njesšy jenicžki na šwěcže, ale so mašch šobucžkowjekow a so se wšchitkimi hromadže šlyšchěch do wulkeje šwojby Božej, w kotrež so cžiniť po tym šlowje: „Sdnyž jedny cžerpi, cžerpja wšchitzy.“ Šehodla t' Božej cžescži a cžłowjesam t' wužitku chženty wšchitke možny hromadže bracž a tak hromadže škutkowacž w jenym duchu, po Božej woli. Šo džěle p'schindže wotpocžowanje. Šak došho hřčěže, a tež štwórbja wotpocžuje. Pohladaj won, — šhwilku hřčěže a štwórbja so cži šjewi w našymškej drašće — proščne pola — schtomny bjes šopjenow — ptacžki wjazny njesšewaju — to je našyma a dale potom šyma. Wšcho je šachodne, wšcho mřěje. Šlej wobraš, p'sches kotryž Bóh tež i tobu rěči. Šež našyma twojeho žiwjenja p'schindže. Šudžič so šehodla? — Wontach widžič šnětku, wona šwjadnje. — Budže tak tež i tobu? Šlej, ty šu ššchecžan, mašch nadžiju! Njeby našche žiwjenje nicžo hewal bylo kať šajka mřějaza šwěka

— Tak žalostne, so bmy so jako cłowjekojo narodžili. Tola Bohu budž dzał, kiž nař i nowa je porodžil na žiwu madžiju pšches horje-
stacze Jesom Ahrysta wot mornych. Dajmy Bohu cześć, so bmy
Bože džeczi a so je wón našch Wótz; wopomni to prawje, njesa-
pomni to ženje!

Glej, žnjowy džakny šwjedzer sjetw nam Božu krašnosć.
Dopomnicze so teho, ičtož Bóh wam dawa a wopomnicze, so seže
Bože džeczi a so je Bóh wař la herboto šwojeje wěcžneje kraš-
nosće postajil w Ahrystužu. Samjeń. S. w. S.

Na žnjowy džakny šwjedžeń.

Psalm 34, 9—11:

Hłób: Hdy bych ja i tyřaz jasyłami zc.

Žně snowa Boža wobradžila
nam šchčedriwje je dobrota;
so potrebnosć nam społojila,
hdyž cžko žiwosć i brastu ma.
— Ow, woptajcže a hladajcže,
tak dobrocžiwny našch Knjes je!

Ahléb wudželit je Wóczež cžku
a radosć duschi wubudžit,
hdyž móz a žohnowanje t džětu
je miłostnje nam posłicžit,
so dženska krašnje šwalimy,
kiž žohnowani jeho bmy.

Šzo boječe Knjesa, šwjeczi jeho,
a pokorječe pšchod nim so! —
Glej! požnosć bohatstwa so wsčeho
wam dawa i kłina Božeho;
— tuž nudy žanej' nimacže,
hdyž lud a džeczi jeho seže.

Ach, bohacžtojo dyrhja tradacž,
hlób cžerpicž cžasto hubjeni,
tak sečina wutka mózni spadacž,
hdyž Bóh jim pomoz njeslicži;
pař žohnowani Knjesowi
bu šchescžijenjo pobožni!

Wěcž nadžiju džě čžemy t njemu,
so ženje njewopusčži nař,
a i wjeheloscžu šlužmy jemj
wschón podružnistwa tudy cžas,
dbjž jónu pocžehnjemy dom
do njebjes i wyschšchim kčrluščom! —

M. U.

Žnjowy šwjedžeń abo žnjowy džakny šwjedžeń.

Našeho šwjedženja polne njeno je a wostanje: Žnjowy
džakny šwjedžeń! Ale je tež to šwjecženje tuteho šwoje-
dženja pšchego po tym? Šchto měnišch? Nam so sda, so cłowjet
rad njeswolli do žadanja, kotrež tutón šwjedžeń se šwojim nje-
nom ja njeho ma.

„Njedžat je šwěta mřda!“ tuto prajidmo njeje drje
tebi njesnate. Šsnadž mařch šam našhonjenjow i nim, pař so
šam po nim cžinjescže, pař so šam po nim našhoni. Tole ros-
šudžicž, pšchewostaju tebi; so pař by pšchi tym wěrnny a šprawnny
bny, to tebi njespusčžu.

Šmijiza ležescže w pšchěrowje a worjewascže so w ščoncžu.
Tu wali so na nju kamjeń i wřhola. Š tajazym šněhom bě so
pusčžil a dele padnył na smijizu. Wotwěč džescže nimo. Wu-
šwobodži smijizu, šebi wucžniwšchi, so jeho na pokoj wostaji a
njesřuřa. Tola ledma bě ju wuřwobodžil, so hižo do njeho da.

Jako ju wotwěč na jeje pšchilubjenje dopomni, wotmořwi: „To
njeplaczi. Njedžat je šwěta mřda!“ Šednasčtaj wo wězy. Šmi-
jiza šwoli ščoncžnje do teho, so wotwěčerjeje ničžo nječžini, jeli so
tutón jej dopořaze, so ma se šwojeje šařadu njeprawo: Njedžat je
šwěta mřda! To reča: jeli so bychu drusny se šwojim cžinje-
njom dopořasali, so ma wona njeprawo a so tak njeje, kař se
šwojeje šařadu wupraji, nočžysče wotwěčerja, kiž bě ju wumohł,
šřuřacž.

Bóřny pšchindže stary honjeršči poř; bě mucžny a šrudny.
Woprařchany, powěda, so je lěta dořho šwěru šwojemu šnjesej
šřuřil, nětko pař wjazy tak njemóže; tuž čže jeho šnjes wuřnacž.
Šaj: Njedžat je šwěta mřda!

Šo šřwili pšchihelpa stary šón. Powěšchescže hłowu. Wo-
prařchany, ičto so to nječžini, wupowěda, so šebi wjazy šwoju
pizu njeařřuřa a so dyrbi reřnit po njeho pšchincž; njedžat džě je
šwěta mřda.

Ščoncžnje pšchiběža liščka. Šej wuřwřži wotwěč šwoju
mřsu. Šmijelcžo jej pšchi tym wsčě šury šwojeho šurjenžal pšchi-
lubi, by-li jemu pomhala. Liščka woprařčja so smijizu, tak je
to pod kamjeń pšchihčka. Tuž dyrbjescže wotwěč kamjeń šařo
tak polořicž, kař bě ležal, a smijiza šalěje špody. Nětko bě wotwě-
rjeje lohko, smijizu šarařcž, dořelž njemóžescže wuřescž. Nařajtra
pšchindže šebi liščka wotwěčerjeje po pšchilubjene šury. Wotwěč
nařchěžuwa šwoje pšh na nju a wucžeri ju i dwora. Liščka dyr-
bjescže šebi wuřnacž: „Šmijiza mějesčje prawo: Njedžat je šwěta
mřda!“ —

Bě wuřli šwjedžeń. Na njón běchu wsčě dobre pocžitłi
pšchepřichene. Njebě trjeba, so halle dořho jedny druhemu
pšchědšajichu a pomjenowachu. Wšchitłe so hižo njenje abo bóle
šnajachu. Šenož dwaj so hiščecže njesnatesčtaj; njeběšchaj so
ženje a nihdže šetkałoj. To běšchtej dobrocžinštwu a džalownosć.

Wšcheho tuteho so dopomimny, hdyž nětkole žnjowe džakne
šwjedženje šwjecžimny, domojdořhlowawšchi wjane, bohate žně!
A budžmy cži, šotřž so se šwjatej prózu wo to prózija, so tomu,
ičtož přjedy wupowědanej powědańcžny prajitej, so prawu njeda!
Prajmy i wutrobu a wopořazmy se šřutřom: „Ja wopruju Bohu
džal! Ja placžu najwřšchemu šwoje šlubjenja!“

400 lětny jubilej.

Dženka, 28. šeptembra, šu to 400 lět, so buchu w Badenje
w Šchwizy šjo mužoj šwojeje ewangelskeje wěry dla wot katol-
škich štatow t šmjerczi šařudženi a jani tež hnydom hłowu ščata.
Běchu to podhejtman Šans Wirth-Stammheimšči, jeho šyn,
šarar Jan Wirth a podhejtman (Untervogt) Šurřhart Šuti-
mann-Muřbaumenšči. Druhi šyn podhejtmana Wirtha, Šdrian
Wirth bě jenicžki, šotřž bu wobhnaženy. Wón je poděńženjal
tamnych šřuchlych a šřyřnych dnjow do šwojich kniřkow „Wir-
thenbüchlein“ šapřkal. Šmartyrium tutnych šwěrnnych ewangelskich
je hluboko do luda šařchěpřjenty a njesapomnjenty. Še jich wjele
šwójbow nětkole hiščecže, šotřž se šwójbow morjenju podhejt-
nianow polhadžuju. Šarod narodej šawostaja to šwjate šawo-
štajenštwu: „Wostań šwěrnny tomu, ičtož šu wótzojo wucžerpřeli
a wuřohyli!“ — A ičto bě šon njesřutł, šotřrehož dla buchu tamni
šjo morjeni? Šoni šařřikachu šult šwjateje Šarije a mřchu,
dořelž je to něščto nješčescžanske, a wjachu šebi Šřřystuřa ša
jenicžkeho šřědnika njes Bohom a cłowjekojo.

Tuto martyrium ewangelskich wěryšwědkow, šotřž so dženj
pšchod 400 lětami i morjenjom ščoncži, dopomni nař na tamnych
šjoch martrariow, šotřž jako přěni ewangelske šwojeje wěry dla

w Brüsselu kramnu hamjereč píšeš katolisku šašalkosč namakachu. 1. julija 1523 buchtaj tam spalenaj Heinrich Boes a Jan Esch a něšto posdžišho Lambert Thorn.

— Njeh jich wopomnjenje bywa žiwjše a žiwjše mjes nami, hdyž to katoliska zyrkej nětkole j nowymi mozami wabi a nufuje f wotpadnjenju wot ewangelskeje wěry!

Wschelke f bliffa a f dalofa.

— **W** **B**udnichinje běchu herbszy duchowni pónđzeli, 22. septembra, jažo f dalschemu rošwucžowanju w herbskej rěči šhromadženi. Pojednatwšči j krótka wo nowych špěwarškich, džělakhu po pschednosčtu fararja Wyrzacza dale. — 6. oktobra seńdže šo šomnišija ja herbske špěwarške a 9. oktobra žyše duchownštwu f Michalskej konferenzy — a to dopokdnja 3/4 10 hodž. w Šerbškim Domje.

— **N**jedželsku bješadowańku ja pěkne mjenšje a wjetšje džěczi šdžešjanškich štaršich namakaja čžitarjo našeho njedžel-

nika džentja hižo f šecžemu rasej tu na šonzu šopjeńka. Ššhecžel Ššerbow a wošebje tež šerbškich džěczi podatwa je nam porjadnje ja mlodych a štarých Ššerbow. Ššonichmy j wjazy štron, šo štu šo lubje witale. Šo naš šwješela, a my prošymy štaršich, wučerjow, duchowných a wšchěch ššhecželow džěczi, šo bychu šo wo to šobu poštarali, šo jich to pšhezo wjazy a wjazy tute ryncžki čžita. Šo je j šacžanškim pišnikami wošewjamy, štawa šo šohodla, dofelž tola naše džěczi wufnu šerbški pišacž j šacžanškim pišnikami — kaž něhdy hižo tež naše wofki a našči džědoje w šchuli — t. n. w Ššobacžičarškej — wufnychu šerbški j šacžanškim pišnikami pišacž. Tute bješadowańki čžedža byčž šerbškim džěcžom a šerbškim šwójbam f šohnowanju. Ššoh čžyšt to dacž!

— **V**štwanje. **W**. w **S**. ja 16. p. **Tr**. — **W** w **S**. ja 17. p. **Tr**. — **S**. w **S**. ja 18. po **Tr**.

Ššomolwity redaktor: šaracž Wyrzacž w Ššobacžach.

Njedželske bješadowanki.

Za pěkne mjenše a wjetše džěci křescanskich štaršich.

Podawa **Arnošt Šerbomil**.

3. njedželska bješadowanka.

Bu ranjena jena wróna. Něchtón bě ju třělił. Tak sebi wboha ranjena namaka komorku we wužlobjenym štomje. Hladaše wot tam daloko a widžeše svoje čorne přecelnicy, kak wjesole wokoło létachu a krakachu, a kak sa pluhom woraceho bura skakachu a jědz pytachu. Běše zrudna. Rad by k nim lečala, zo by so najědla. Ale što so sta? Dwě z tych, kotrež zběrachu za woračom, z dobom zlečichu a přinjesechu ranjenej picu do štomoweje komorki. Ale nic jenož jónu. Picowachu ju tak dołho, hač bě jej rana zažila.

Něchtón widžeše zaso druhi raz wróny, kotrež picowachu swoju slepu sotru. Štó by to rjekł wo tych čorných ptakach, zo maju telko lubosće jedyn k druhemu. Šylniši stara so wo slabšeho, strowy wo khorowateho. Tak sebi šlužja jedyn druhemu. Te wróny njemóža rěčec, ale myslu, zo wot nich dyrbimy wuknyć. Štó njeby hižo widžal, kak stare šastojčki picuja svoje mlódzata w hnězdze. Tak je was kóždeho žiwila mačěrka, a tak staraju so wo was šarši hač do džensnišeho dnja.

Hač pak chcetaj a móžetaj syn abo džowka potom so šaracž wo swojeju šaršejju, hdyž wonaj staj šaraj a šlabaj? Čheu wam powědać wo přikladnem synu, kotryž to móžeše. Józef so mjenowaše. Bratřa jeho předachu za wotročka do Egyptowskeje, ale Bóh, kotrehož lubowaše, njedowoli, zo by dołho byl z wotročkom. Knjez, pola kotrehož šlužeše, běše tak zahorjeny za swojeho šlužobnika, zo to powědaše svojim znatym. Ženje před tym njeběše widžal tak hódneho pachola, prawdu lubowaceho a póćiweho a z dobom tak zdwórliweho! A tak so sta, zo, jako šarao pozdžišo trjebaše přikladneho zarjadnika kraja a svojich pokladow, zo by jeho zastupował, zawoľachu Józefa, a kral jeho šćini z přěnim zastojnikom w kraleštwje. Přěni běše šarao a hnydom za nim Józef. Tak njebjeski Wótc svoje džěci powyšuje. Džiwaše drje so Pošifacž, pola kotrehož běše Józef přjedy z wotročkom, kak bě so jeho wotroček powyšil. Hdyž jědžeše po hasach, woľachliu před nim šlužobnicy a wojacy: „Kłóńće so, a dajće česć!“ To běše rjana škladnosć, zo by so Józef hordosće

nasrěbal a z nikim njerěčal, nikoho njeznał, ani swojeho štareho nana, ani zlych bratrow. Wón by wěšće hordosće nabył, hdy by jeho wutroba nješlušala Bohu. Budžemy widžec, kak so zadžerža přeciwo swojemu nanej Jakubej, kiž bydleše daloko doma a měješe hlód. Přindžechu zli bratřa do Egyptowskeje, kupować žito, zo bychu doma z nanom njewumrjeli. Štó pak jo jim móžeše dac, hač Józef! Wón měješe wšitke žitne škladownišća w Egyptowskeje. To so wě, zo jeho nješpóznachu. A wón so tež nje přeradži. Kruće z nimi rěčeše přez toľmačerjow a jeneho z nich sebi w Egyptowskeje zdžerža: Šimana. Poruči, zo bychu jim měchi so napjelnile ze žitom, ale zo by na wjerch do kóždeho měcha so připoľožil měšk z jich pjenjezami. Da jim žito darmo: Su to přeco jeho bratřa, runjež zli, a je to za jeho šedziweho nanka. Hdyž přindžechu druhi raz po žito, wzachu sobu najmlóđšeho Benjamina. Józef jich přeprošy do hrodu a da přihotować hošćinu. Wšitcy so bojachu, što so stanje. Šnadž budže jich kłostać za to, zo běchu te pjenjezy wzali a žito njezaplaćili. Ničo tajke! Józef radowaše so, hdyž wohlada rjenje zrošćeneho Benjamina a škónčnje přeradži, štó wón je, před wšěmi bratřami. Běše to štroženje: „Wón je živy a tajki knjez — a tak lubosćiwje z nami wobkhažuje, z mordarjemi.“ Budžechu najradšo šrepadli do hlubiny ze zrudobu. Ale Józef jich změrowa: „Nic wy šće mje sem pošlali, ale Bóh, zo bych wam mohł poškićić pomoc, hdyž je zľ. A budže zľ. Da jim na wozy šklasć, štož móžachu wotwješć a přikaza jim, zo bychu přichodnje hižo přijěli ze wšitkim svojim wobšedženštwom a z nanom. Džěše k šaraonej a žadaše wot njeho za nana a bratrow, zo by jim mohł pripravić kus zemje, hdžež bychu byli doma. Přihotowa jim pěkny kućik — wotpoćink za swojeho nana, šarasa so wo jeho derjeměće a zbožo cyleje šwójby Jedyn džěń pak so dočaka lubeho zetkanja ze wšěmi. To běše šwjedžen. Wohlada zaso swojeho nana a wšitkich druhich. Wón běše zbožowny, zo móžeše jich dowješć do domu, hdžež njebě žaneje nuzy. Wothlada nana hač do jeho šmjerće. Wěšće so cyle škutkowanje Józefowe jara lubješe Bohu njebjeskemu Wótcj.

Bóh to wot nas žada: „Ty dyrbiš nana a mačěr česćić.“

To je krasne powědańčko, kak maju džěci česćić a lubować svojich štaršich.